

да ги види; а ако някой ги видеше и знаеше, тойзи дълбоко пазяше тайната въ себе си. Хайдушкото другарство така е распространено, така се е вкоренило и така се уважава, щото когато юначниятъ и рѣшителниятъ Кѣбра-алж Мехмедъ Паша намисли да истреби хайдутитѣ въ Едирненскій вилаетъ, въпрѣки желанието и усилията на бейсоветѣ, то той нищо не можаше да направи до кѣтъ не намѣри въ единъ отъ гвардейскитѣ полкове Поляка, Османъ-ага Морозовича. Последниятъ съ нѣколко конни войници отъ сѣщиятъ полкъ преслѣдваше и ловяше хайдутитѣ и наедно съ тѣхъ подкарваше ония заптии и кѣрсердари, които пашата прѣди бѣше испратилъ да ловятъ разбойницитѣ. Той излови и изби отъ тѣхъ до сто и петдесетъ. Сѣщата служба изпълняваха казацитѣ въ Сливенскій санджакъ, въ Балкана и на всѣкъгдѣ гдѣто стояха.

Продължителниятъ и често повторениятъ опитъ научи, че по-скоро и много повече охотници могатъ да се събератъ за хайдушко дѣло, отъ колкото за въстание. Хайдутината не го тревожи неговата бѣдѣщностъ; той знае че ако го уловятъ, то той ще изсѣди нѣколко години въ затвора и послѣ ще се върне на свобода, чистъ и неопятенъ, вашото предопредѣлението, сѣдбата, всичко извинява предъ людѣтъ и предъ закона. Въстаника се страхува и неговиятъ страхъ е напълно основателенъ: при улавяннето, него го чѣка бѣсилката, най-често бѣсилка бевъ сѣдѣ, отъ която никой нѣма да го отърве. Стариятъ комитетъ добръ съобрази това; младитѣ не умѣятъ да съобразяватъ, тѣ само разглаголюватъ и мечтаятъ. Стариятъ комитетъ, макаръ и по-малко, дяволъ го знае по-кой начинъ, кара си при все това работата и неговитѣ трудове, ако не възбуждатъ въстание, то поне поддържатъ хайдушкиятъ духъ. Младиятъ комитетъ още не е приготвилъ поле за своитѣ дѣйствия, той може да има влияние само подъ сѣнката на българската църква. На това поприще може по законенъ начинъ да се въстанови и бевъ смущения да се исправи на крака българската народностъ.